

Arrest

nr. 62 445 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Stanovc (gemeente Vushtrri) en bent u Kosovaars staatsburger.

U woonde voor de oorlog van 1998 met uw familie in een eigen woning in Stanovc.

Tijdens de oorlog werd een oom van u doodgeschoten in Stanovc en brandde het huis af. Aangezien Stanovc zich naast het dorp Proluce bevindt, waar allemaal Serviërs wonen, voelden u en uw familie er zich na de oorlog niet meer veilig en verhuisden jullie naar de stad Vushtrri. De gemeente wees jullie een huis van zigeuners toe, waar u en uw familie zich vestigden. Jullie moesten daarvoor niets betalen. U woonde daar tot uw vertrek naar België. U hebt middelbare school gevolgd, maar daarna vond u geen werk. U en uw familie leefden van 75 euro sociale bijstand per maand. Jullie dienden bij de gemeente een aanvraag in om jullie grond te Stanovc te ruilen voor een grond elders in de gemeente, om er zo een huis op te kunnen bouwen, aangezien jullie zich niet veilig meer voelden in Stanovc na de oorlog. De gemeente heeft echter niets voor jullie kunnen doen.

Omdat u geen grond vond om een huis op te bouwen, omdat het in Stanovc niet veilig was voor u en omdat het huis waar u woonde in Vushtri van zigeuners was, en deze elk moment kunnen terugkomen, besloot u om op 10 december 2009 Kosovo te verlaten. Uw ouders contacteerden een smokkelaar en uw schoonbroer in Duitsland gaf u 3000 euro voor de reis.

U reisde illegaal vanuit Vushtri naar Servië met een gesloten witte combi, en van daaruit richting België, waar u op 13 december 2009 toekwam. U weet niet welke grenzen u heeft overgestoken.

Op 14 december 2009 diende u bij de Belgische autoriteiten uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van een attest van UNMIK Municipal Representation (United Nations Interim Administrative Mission in Kosovo) van 3 mei 2004, een kopie van een attest van de gemeenteraad van Vushtri van 2 september 2008 betreffende een aanvraag voor het bekomen van een bouwgrond en een kopie van een attest van de gemeenteraad van Vushtri, afdeling milieu en wegverkeer van 13 januari 2010 betreffende de vaststelling van beschadiging van het huis van D.A. (...).

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat de eerste reden waarom u naar België bent gekomen het feit is dat er geen veiligheid is in Kosovo (CGVS, p. 6). U doelde hiermee op de onveiligheid in het dorp Stanovc, aangezien dit dorp vlak naast Proluce gelegen is, waar allemaal Serviërs wonen (CGVS, p. 5).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u gedurende meer dan 10 jaar voor uw vertrek uit Kosovo niet meer in Stanovc woonde, doch wel in de stad Vushtri.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bevestigend antwoordde op de vraag of het veilig is in Vushtri (CGVS, p. 6).

U verklaarde daarenboven expliciet dat er in Vushtri geen problemen zijn, maar u zei er wel bij dat dit niet uw 'plaats' is (CGVS, p. 6).

U heeft evenwel niet aangetoond dat u omwille van één van de vijf gronden vermeld in de Conventie van Genève, met name ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, niet in Vushtri zou kunnen blijven wonen.

De gemeente geeft u immers reeds meer dan 10 jaar de toelating om in het huis van 'zigeuners' (zijnde Roma, Ashkalis en Egyptenaren – RAE) te wonen, zonder dat u hiervoor dient te betalen. Bovendien heeft de gemeente u tot nu toe nog steeds niet gevraagd om er te vertrekken.

Uw stelling dat de RAE (in het algemeen) aan het terugkomen zijn en dat u misschien zou moeten vertrekken, is in uw concreet geval vooralsnog een loutere eventualiteit (CGVS, p.6). Overigens wonen, overeenkomstig uw verklaring, uw ouders nu nog steeds in het huis van de RAE (CGVS, p. 6). Voorts verklaarde u geen andere grond te vinden via de gemeente en evenmin werk te vinden in Kosovo, omdat er volgens uw verklaring nu eenmaal voor niemand werk is in uw land van herkomst (CGVS, p. 6), zodat u niet over de middelen beschikt om een huis te bouwen voor u en uw familie (CGVS, p. 5-6).

Dat u geen werk vindt en over onvoldoende middelen beschikt om elders in Vushtri een huis te bouwen in het - vooralsnog hypothetische - geval dat u de door de gemeente toegewezen woning zou moeten verlaten, zijn echter problemen van socio-economische aard en wijzen niet op het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter staving van uw asielrelaas legde u drie documenten voor.

Het eerste document, met name de kopie van het attest van UNMIK Municipal Representation van 3 mei 2004, betreft een verklaring van deze instantie waarin wordt gezegd dat het niet hun bevoegdheid is om grond toe te bedelen. Het attest is gericht aan uw vader, de heer D.A. (...).

Het tweede document, met name de kopie van het attest van de gemeenteraad van Vushtri van 3 september 2008 betreft het feit dat de gemeenteraad de aanvraag van de heer A. (...) in acht heeft genomen voor een bouwgrond van 5 are voor het bouwen van zijn huis. De raad komt tot de conclusie dat de heer A. (...) zijn bouwaanvraag moet indienen bij de raad van het dorp.

Het derde document betreft een kopie van een attest van de gemeenteraad van Vushtri van 13 januari 2010 waarin de beschadigingsgraad van het huis van de heer A. (...) wordt vastgesteld.

Deze documenten wijzigen echter niets aan de bovengenoemde vaststellingen omtrent het socio-economisch karakter van uw vluchtmotieven.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 maart 2011 een schending aan van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en een schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker bevestigend antwoordde op de vraag of het veilig is in Vushtrri. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat een en ander uit zijn context werd gehaald.

Zo staat het vast dat de woning van zijn familie tijdens de Servische bezetting zwaar werd beschadigd; verzoeker verwijst hiervoor naar het attest van de beslissing van de gemeenteraad van Vushtrri van 13 januari 2010.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn nieuwe woonplaats evenmin veilig is, en haalt enkele zinsneden aan uit het verhoorverslag van 22 februari 2010 op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoeker kan hieruit afgeleid worden dat er geenszins enkel socio-economische motieven aan de basis van zijn asielaanvraag liggen.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij niet verder is ingegaan op het feit dat hij verklaard heeft dat hij ook in zijn nieuwe verblijfplaats in Kosovo gevaar loopt.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad volgt verzoeker niet wanneer deze in zijn verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte aangeeft dat verzoeker bevestigend antwoordde op de vraag of het veilig is in Vushtri.

De lezing van het verhoorverslag van 22 februari 2011 (zie p. 6) laat immers toe te besluiten dat de commissaris-generaal terecht tot deze vaststelling is kunnen komen:

Vraag: *“Maar in Vushtri is het niet onveilig?”*

Antwoord: *“Nee in Vushtri niet. In Vushtri zijn er geen problemen, maar dat is niet onze plaats”.*

Vraag: *“U zegt de eerste reden is omdat er geen veiligheid is, maar in Vushtri is het toch veilig?”*

Antwoord: *‘Ja maar het is niet onze plaats, we kunnen niet blijven in iemand anders zijn huis [...]’*

Uit het verhoorverslag blijkt daarenboven duidelijk dat verzoeker gedurende meer dan 10 jaar vóór zijn vertrek naar België in Vushtri heeft gewoond en dat hij daar geen problemen heeft ondervonden.

Aan deze vaststelling kan de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het attest van de beslissing van de gemeenteraad van Vushtri van 13 januari 2010 met betrekking tot de beschadiging aan het huis van de heer D.A., geenszins afbreuk doen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar een aantal passages uit het verhoorverslag waaruit zou moeten blijken dat hij op de onveiligheid in Vushtri heeft gewezen, wijst de Raad er op dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker met de *“onveiligheid”* doelt op zijn vrees dat de *‘zigeuners’* (zijnde Roma, Ashkali en Egyptenaren) aan wie het huis toebehoort, zouden terugkomen.

De Raad stelt vast dat dit een enkele veronderstelling van verzoeker betreft, waarmee bezwaarlijk rekening kan gehouden worden.

De opwerping van verzoeker (zie het verzoekschrift, p.4) *“dat een en ander uit zijn context wordt gehaald”*, is onjuist.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, als zijn problemen vermeldde dat hij geen werk vond, dat hij niet over de financiële middelen beschikte om een huis te bouwen en dat zijn ouders geen grond konden vinden om een huis op te bouwen.

De Raad merkt op dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, problemen zijn van louter socio-economische aard en als dusdanig buiten het toepassingsgebied vallen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het voormeld vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat alhoewel het verzoekschrift (zie p. 4) uitdrukkelijk stelt dat *“Het is dan ook geenszins zo dat er enkel maar socio-economische motieven aan de basis van de asielaanvraag van verzoeker zouden liggen”*, verzoeker in gebreke is gebleven dit aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker toont ook niet aan dat zijn problemen voor hem een reëel risico zouden inhouden op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het

Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Daarnaast kan een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE